

04.09.2023 PONEDELJEK Rozalija, devica	KAPELA ob 19h	++VRAN, Tomaj 97
05.09.2023 TOREK Terezija iz Kalkute, devica	KAPELA ob 19h	V ČAST ANGELOM VARUHOV OB ZAČETKU ŠOLSKEGA LETA, Tomaj 120
06.09.2023 SREDA Zaharija, prerok		
07.09.2023 ČETRTEK Povišanje sv. Križa	KAPELA ob 19h	PO NAMENU Tomaj 7
08.09.2023 PETEK Rojstvo Device Marije (mali šmaren)	KRIŽ ob 19h	V ČAST SV. DUHU ob začetku šolskega leta, Križ 245
09.09.2023 SOBOTA Peter Klaver	KRIŽ ob 11h AVBER 19h	Bogoslužje sv. krsta + SREČKO JAZBEC, Ponikve 13
10.09.2023 23. NEDELJA MED LETOM NEDELJA MLADIH KATEHETSKA NEDELJA	KAZLJE ob 8.30 TOMAJ ob 10.00	++ELIZABETA in ALFONZ KJUDER, Kazlje 12 ZA ŽIVE IN POKOJNE ŽUPLJANE

Srečanja za starše:

Ponedeljek: 11.9. ob 19:30: 1., 2., 4. in 5. razred

Torek: 12.9. ob 19:30: 6. razred

Sreda: 13.9. ob 18h za 3. razred (prvoobhajanci) v letu 2024, ob 19h za birmance (2024) 8. in 9. razred

Razpored veroučnih srečanj:

ČETRTEK: 15h: 3. razred

(Gabrijel) 16h: 4. razred

17h: 6. razred (+5r.)

18h: 8. in 9. razred

TOREK: 16h: 1. in 2. razred (ga. Marjeta)

V NEDELJO 10.09. NAJ BODO VSI VEROUČENCI PRI SV. MAŠI! K BLAGOSLOVU PRINESEJO SIMBOLIČNO ŠOLSKE TORBE.

ŽUPNIJA TOMAJ
22 NEDELJA MED LETOM

Štev.36/LETO XI.

03.SEPTEMBER 2023

Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sam sebi in vzame vsak dan svoj križ ter hodi za menoj.

Hoja za Kristusom zahteva odpoved

Iz svetega evangelija po Mateju (Mt 16,21-27)

Tisti čas je Jezus začel svojim učencem razodevati, da bo moral iti v Jeruzalem in veliko pretrpeti od starešin, vélikih duhovnikov in

pismoukov, da bo moral biti umorjen in tretji dan vstati.

Peter pa ga je vzel k sebi in mu začel braniti: »Bog ne daj, Gospod! To se ti nikakor ne sme zgoditi!« On pa se je obrnil in rekel Petru: »Poberi se! Proč od mene, satan! V spotiko si mi, ker ne misliš na to, kar je Božje, ampak kar je človeško.« Tedaj je Jezus rekel svojim učencem: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj. Kdor namreč hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene, ga bo našel. Kaj namreč koristi človeku, če si ves svet pridobi, svoje življenje pa zapravi? Ali kaj bo dal človek v zameno za svoje življenje? Sin človekov bo namreč prišel v veličastvu svojega Očeta s svojimi angeli in takrat bo vsakemu povrnil po njegovem delu.«

Duhovna spodbuda

"Samo eden je popoln!"

In ja, takšni smo moški: evforični in veseli, ko gre dobro, žalostni in potrti, ko ne gre tako, kot bi si želeli!

Lahko bi mi rekel "veš kaj je novega", ne da bi razumel, da se temu načinu življenja ne moremo predati, še posebej v odnosih z drugimi.

Današnji evangelij je tako rekoč »nadaljevanje«
še enega znamenitega odlomka iz evangelija, ki smo ga brali minulo nedeljo, kjer Peter po evangelistu Mateju prvi sliši Očetovo razodetje po navdihu Svetega Duha in ga prepozna v Jezusu Kristusu, našem Odrešeniku Sinu živega Boga. Jezus hvali Petra, mu celo spremeni ime in ga postavi za "glavo Cerkve", tako da mu izroči ključne nebeškega kraljestva: lahko bi rekli "cum laude" in odmašili šampanjec, izstrelili ognjemet in se usedli v naslanjač... želite več od življenja, kajne? Verjetno je bil to razburljiv in evforičen trenutek, morda je bilo tudi nekaterim drugim učencem tako slabo, da nas evangelist Matej, natanko štiri poglavja kasneje (Mt 20,20-28), preseneti z intervencijo Jakobove matere in Janeza, da »priporoči«
svoje otroke, da bi jim Jezus dal »mesto«
na vrhu nebes.

Predstavljam si Pietra, ki zadovoljno gleda svoje tovariše in že tuhta, kam bi dal tega, zaposlil drugega, odgnal tistega drugega. Zdi se, kot da vidimo, da Peter pordeči v obraz in zavzame popolnoma drugačno držo od tistega učenca v nadaljevanju, od učenca, ki ga navdihuje Sveti Duh: napihne se do te mere, da sam Učitelj Kristus, postane nekakšne "pripomoček«
ni več tisti, ki bi mu lahko prisluhnil in sledili, ampak, če je treba, tisti, ki bi ga popravil! In tako, medtem ko Jezus nadaljuje s svojim govorom, pride do bistva Božjega načrta in razkrije, da bo načrt odrešenja šel skozi njegovo trpljenje, smrt in vstajenje, se Peter, ki je zdaj dosegel in presegel raven Jezusovega učitelja, čuti upravičenega, da posreduje, fizično hoče premakniti Učitelja, da bi ga postavil na stran, ker so očitno »oni drugi«, v njegovem novem pogledu na stvari, zunaj »Peter-Jezusovega«
spremstva, in mu močno očitati, kar je Učitelj razkril, preprosto zato, ker se takšen razplet ne ujema z njegovim razmišljanjem, njegovim načinom gledanja! Peter nam v nekaj verzih pokaže pot duše, ki ubere napačno pot, se postavi izven in nad avtorja življenja, postane njegov nasprotnik (satan) in ne več zvesti sledilec.

Od tod se začne trden in odločen Jezusov govor, ki, soočen s Petrom, skrčenim na minimalne pogoje, močno nariše identiteto zvestega Kristusovega sledilca. Kristjanom vseh časov in širin ponuja način, da ugotovijo, ali imajo prav ali ne: »zatajite sebe, če hočete hoditi za menoj«, to pomeni, da si ne morete misliti, da bi naredili zase tisto, kar lahko da samo Bog, niti dajati sebi odrešitev, ki jo lahko da samo Bog. Zato »vzemi svoj križ in hodi za menoj«, da, ker je odpoved užitku naše volje v korist dobrega – božje volje! – za nas posebej moške boleča in utrujajoča zadeva, izničenje samega sebe, da bi razkrili Boga.

Ali je lahko še bolj boleče kot biti bičan, a ta križ ima smisel samo hoditi za njim, pomirja ga le vera, ki na hoji ne izgubi svojega Gospoda izpred oči. Pri tem je na kocki naše življenje in ga je treba porabiti in živeti, ne pa ga "dati v banko ali kakšno zavarovalniško polico" ali zamrzniti za najboljšo priložnost, tako zelo, da če nekdo ni pripravljen tvegati/vlagati, je njegovo življenje izgubljeno, kot naprimer z veliko truda, naredimo zalogo v hladilniku, pa zmanjka elektrike: vse se pokvari, prisiljeni smo vse zavreči. Kaj je smisel, ko sem imel vse dobre stvari, morda dragocene in drage, dodobra zamrznjene, ko sem jih prisiljen zavreči, ali ni bilo bolje takoj in brez zadržkov privoščiti prijetno večerjo s prijatelji in osrečiti nekoga, ki nima hrane?

O ja, takšni smo moški, zvesti častilci tistega Kristusa, ki poskrbi, da gre v življenju vse dobro, pa tudi spretni nasprotniki samega Kristusa, ko nam življenje ne gre več po volji. En stavek med vsemi želim citirati kot najgršo izjavo, ki jo lahko slišimo od kristjana: "... kaj žalega sem naredil Jezusu Kristusu, da si zaslužim to kazen!" Tukaj je ta stavek na ustnicah vernega človeka, tudi v preizkušnjah me vrže v obup, rad bi si dal roke v lase – in včasih jih tudi storim – kot pa da bi se spomnil odlomka iz današnjega evangelija, da sem tudi jaz nasprotnik, če nisem previden, in poskušam najti tisti mir, ki ga lahko ustvari samo zaupanje, misleč, da Jezus ni Petra odgnal, ampak, ga postavil nazaj na njegovo mesto, ga spomnil, da je njegovo življenje bogastvo, ki ga je treba vložiti zanj, in da je vsako zaupanje poplačano.

Za zaključek želim le reči vsem tistim, ki se znajdejo v preizkušnjah in težavah, da nas bo iz težav rešila vera v Kristusa, vera, ki dobi neizmerno vrednost prav takrat, ko je preizkušena z ognjem, kot se to počne z zlatom. Vsem tistim, ki ostajajo v veri samo zato, ker gre vse dobro, želim reči tudi, da vera zahteva veliko več ponižnosti, veliko več potrpežljivosti ravno takrat, ko se zdi, da nas nič ne moti ali prizadene, kajti če nismo preizkušeni z ognjem, ne pomeni, da smo že »čisti«, popolni, ker je samo eden popoln, vsi drugi, pa tudi sami, bomo vedno v ravnotežju med Božjo slavo in popravkom, in edini način, da smo prepričani, da dosežemo pravo slavo, je, da se oklenemo tistega, ki nas ima rad kljub našim slabim in včasih dramatičnim nepopolnostim!

Velika resnica, ki pomaga živeti vero, ravno takrat, ko smo preizkušeni, je, da se spomnimo, da Bog Oče vedno popravlja svoje otroke, samo da jih potem dvigne in bolj podpira, nikoli ne bo dovolil, da bi nas preizkušnje ali popravki uničili in izničili. - kot pogosto počnemo moški z drugimi moškimi! - s pestmi in brezkompromisno! Resnica, povezana s slednjim, je, da Oče popravlja tiste, ki jih priznava za svoje otroke, in če se v nekaterih primerih zdi, da ta popravek od Boga ne pride, se ne smemo vprašati "zakaj Bog odlaša?" marveč se oprijeti besed pisma Hebrejcem 12,5-11:

»Pozabili ste na spodbudo, ki vam govori kakor sinovom: Moj sin, ne zaničaj Gospodove vzgoje in ne omaguj, kadar te kara. Kogar namreč Gospod ljubi, tega vzgaja, in tepe vsakega sina, ki ga sprejema. Ko vas vzgaja, zdržite, saj Bog ravna z vami kakor s sinovi. Kje je namreč sin, ki ga oče ne bi strogo vzgajal? Če vi ne bi bili deležni vzgoje – in te so deležni vsi –, bi bili nezakonski otroci, ne pa pravi sinovi. Sicer pa, svoje telesne očete smo imeli za vzgojitelje in smo jih spoštovali. Mar se ne bomo veliko bolj pokorili Očetu duhov in bomo živeli? Oni so namreč vzgajali le za nekaj dni, in sicer po lastni presoji, ta pa v našo korist, da bi postali deležni njegove svetosti. Nobeno vzgajanje pa v tistem trenutku ni prijetno, ampak bridko. Pozneje pa daje tistim, ki jih je izurilo, miren sad pravičnosti.«